

наслідки дій, гуманність, порядність, толерантність (емоційно-ціннісний аспект); здатність оцінити результати своєї діяльності, прогнозувати шляхи її удосконалення, що забезпечать адекватність самооцінки (рефлексивно-аналітичний аспект).

Слід зазначити, що унікальною основою, базисом у прийнятті зважених і конструктивних рішень, здатності до бачення, постановки гіпотез та розв'язання проблем із прогнозуванням на майбутню перспективу, прискореної, послідовної орієнтації на нешаблонне, аналітичне і прогнозоване мислення, на продуктивне досягнення результату, насамперед, залежатиме від світоглядно-гуманістичних орієнтирів наукового пізнання, наукового пошуку у фаховій підготовці майбутніх бакалаврів з правознавства. А епіцентром такої ціннісно-орієнтаційної платформи є дослідницькі уміння студентів-правників.

Наголосимо: незалежно від обраного напрямку професії правознавця, будь-то слідчий, суддя, адвокат, прокурор або юрисконсульт володіння методами наукового пошуку є фундаментальною основою прискореного оволодіння спеціальністю, детермінантою розвитку професіоналізму та особистісно-професійного зростання.

Цікавість та рельєфність цьому підходу задаватиме саме конструювання збалансованої системи професійної підготовки правників-професіоналів дослідницького характеру: створення духовно-ціннісної платформи, на основі якої здійснюватиметься оволодіння ними уміннями планувати, аналізувати, синтезувати, висувати гіпотези, узагальнювати, класифікувати інформацію; встановлювати причинно-наслідкові зв'язки; спостерігати, збирати й обробляти дані, співвідносити і порівнювати факти, явища; передбачати наслідки правничих дій; прогнозувати шляхи виправлення недоліків; здатність бачити усі варіанти розв'язання проблеми й уміти обирати оптимальний тощо.

Феднова І.М.

аспірант,

Університет імені Альфреда Нобеля (м. Дніпро)

ПРОСВІТА ДОРΟΣЛИХ ЯК ВИД ДІЯЛЬНОСТІ ВИХОВАТЕЛЯ ЗАКЛАДУ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ

Переорієнтація державної політики у галузі сім'ї відповідно до ринкових відносин відобразилась на співвідношенні потреб її членів та джерел їх забезпечення, а тому уваги потребують педагогічні аспекти організації взаємодії педагогів із батьками дітей.

Сучасний вихователь ЗДО має бути готовим до реалізації принципів співробітництва, взаємопроникнення і доповнення виховних впливів на дитину на основі знання про індивідуальні особливості її сімейного виховання.

Оскільки функціями вихователя ЗДО насамперед є забезпечення всебічного розвитку дитини, важливою стає проблема формування із батьків своїх послідовників у використанні певних методів і способів виховання. Отже, просвітницько-консультативна діяльність із батьками дошкільнят, організована вихователем ЗДО, має забезпечити логічність та послідовність виховного процесу кожної дитини у кожній конкретній родині.

Переважна частина батьків не є професійними вихователями. Вони не мають спеціальних знань у сфері виховання й освіти дітей, нерідко зазнають труднощів у встановленні з ними контактів. Саме тому метою кожного закладу дошкільної освіти є не лише виховання дитини, але й просвітництво батьків з питань виховання, здоров'язбереження та розвитку дітей.

Просвітництво батьків, здійснюване закладом дошкільної освіти, дозволяє узгоджувати мету та дії, що обумовлюють педагогічний вплив на дитину, досягати результатів виховання та розвитку дитини на платформі інноваційних засобів педагогіки. Лише за умови педагогічної обізнаності батьків вихователь ЗДО отримає партнера й помічника у досягненні педагогічних цілей, а батьки зможуть усвідомлено використовувати педагогічні способи у вихованні дитини.

Загалом просвітницька діяльність відбувається через надання інформації населенню у різних формах: практично спрямованих (курси, тренінги, консультації), інформативних (громадські лекції, статті, листівки – у тому числі засобами Інтернету) тощо. При цьому важливим є урахування особливостей аудиторії, для якої призначена ця діяльність. Зокрема, для просвіти батьків вихованців слід ураховувати принципи андрагогіки (освіти дорослих).

Функціями просвітницької діяльності є освітня, що дозволяє поширювати, доповнювати, поновлювати знання; інформативна, яка поширює обізнаність громадян у конкретних питаннях науки, культури, суспільного устрою, пов'язаних із їхнім інтересом; пояснювальна, що забезпечує адекватність розуміння отримуваної інформації; ідеологічна, яка виявляється у популяризації ідей державного спрямування або тих, що відображують принципи та зміст діяльності окремих соціальних спільнот (у ЗДО ця функція реалізовується у громадянському вихованні); агітаційно-пропагандувальну, яка виявляється у розповсюдженні відомостей про конкретні організації з метою залучення до неї нових членів; консультативну, що розповсюджує прикладні знання, необхідні громадянам у конкретний період їхнього життя та діяльності.

Важливим для формування бажання батьків вихованців долучатись до просвітницьких заходів стає форма здійснення вихователем просвітництва. Так, бажаним визначаємо виключення ним певного дидактизму у комунікації, оскільки модель повчання не є адекватною для формування позитивного ставлення дорослої людини до такого «інформатора».

Принциповим для організації просвітницької діяльності визначаємо: її адресність (урахування специфіки інтересів та пізнавальних потреб певних категорій населення); доступність (урахування можливостей аудиторії

сприймати та засвоювати інформацію); взаємодоповнюваність та інтегрованість просвітницьких програм (системний підхід); взаємодію системи просвітництва із державним освітнім комплексом (просвітницькі програми мають складатись на основі розширення знань, отриманих у межах державних освітніх програм).

І. Фольварочний актуалізує увагу на конкретних формах просвітницької діяльності для дорослої аудиторії (показові виступи юних спортсменів, створення куточку спортивної слави у межах шкільного музею, оперативних таблиць та фотозвітів спортивних заходів та їх результатів, куточку для батьків з порадами про раціональний режим життя учнів тощо, організація спільних із батьками заходів типу «Мама, тато, я – спортивна сім'я»), що не лише дають уявлення про зміст конкретної інформації, але й активізують мотивацію щодо включення у презентовану діяльність, викликають бажання бути причетним до неї [1]. Зауважуючи на це, вважаємо прийнятним уводити елементи зазначеного досвіду до практики вихователів ЗДО в процесі організації ними просвітницької діяльності.

Організація просвітницької діяльності у ЗДО має ґрунтуватись на конкретних принципах, серед яких визначаємо:

- практичність знань (надання знань з окремих галузей, необхідних у повсякденній життєдіяльності та пов'язаних із вихованням і розвитком дитини);
- доступність (адаптація змісту знань для розуміння аудиторії);
- комфортність (сприятливі умови для отримання інформації аудиторією);
- альтруїстичність (безоплатний спосіб надання знань);
- фасилітаційність (представлення знань у широкій аудиторії).

При цьому вважаємо, що просвітництво батьків має носити ненав'язливий характер, тобто інформацію має бути доступною для батьків, але не можна примушувати їх її споживати. Лише за умови особистої зацікавленості, а також усвідомлення проблеми, яка пов'язана із недостатністю знань у певній галузі, доросла людина буде активна у набутті інформації, а значить стане відкритою для просвітництва.

Список використаних джерел:

1. Фольварочний І. В. Просвітницька діяльність у популяризації фізичної культури / І. В. Фольварочний // Педагогічний процес: теорія і практика. – 2014. – Вип. 3. – С. 60–62. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/pptp_2014_3_14.pdf.